

Č. 8341.

Mimořádná opatření poválečná. — Řízení správní: * Před účinností čl. 8. organizačního zákona č. 125/27 rozhodovalo o námitkách, podaných proti platebnímu nálezu o příspěvcích zaměstnavatelů k úhradě cen mlýnských výrobků podle § 4, odst. 5 opatření Stál. výboru z 25. srpna 1920 č. 494 Sb. v poslední instanci min. pro zásobování lidu.

(Nález ze dne 9. ledna 1930 č. 179.)

V ě c: D-ská hospodářska, cukrovarnická a liehovarnická akciová společnost v D. (adv. Dr. Ferdinand Leubner z Bratislavy) proti ministerstvu pro zásobování lidu o zaměstnavatelské příspěvky k úhradě cen mouky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Okr. robotníkov poišťující pokladnica v T. zamítla výměry ze 17. září 1924 žádost st-lčinu o odpis zaměstnavatelských příspěvků za dobu od 1. září 1920 do 31. srpna 1921 za zaměstnance strojírny pro zemědělské hospodářství částkou 66.144 Kč a za zaměstnance cukrovaru a strojírny cukrovaru částkou 252.112 Kč. — Rozhodnutím ze 3. dubna 1925, pozměněným výměrem z 10. dubna 1925 vyhověl okr. úřad v T. odvolání z toho podanému a uznal státní obilní ústav v Praze povinným, vrátiti firmě řečené částky zaměstnavatelských příspěvků na mlýnské výrobky.

Z tohoto výměru podala okr. robotníkov poišťující pokladnica v T. stížnost k min-u soc. péče, jež ji postoupilo min-u pro zásobování lidu jako úřadu k rozhodování příslušnému. Min. zásob., přihlížejíc jednak k této stížnosti, kterou v nař. rozhodnutí označuje jako odvolání, jednak používajíc dozorcího práva, rozhodlo, že 1. st-lka není povinna platiti zaměstnavatelské příspěvky na mlýnské výrobky za osoby, jež byly výlučně zaměstnány v hospodářské strojírně (rozuměj strojírně pro zemědělské hospodářství), a odepsala na tyto osoby připadající peníz 7243 Kč od příspěvků původně předepsaných částkou 66.144 Kč, 2. že st-lka jest povinna platiti příspěvky za osoby zaměstnané v cukrovaru a ve strojírně cukrovaru penízem 252.112 Kč.

Ve stížnosti na toto rozhodnutí se především namítá, že v daném případě nebylo k rozhodování kompetentní min. zásob., nýbrž min. soc. péče. Námitku tuto neshledal nss ve shodě s usnesením svého odb. plena Boh. A CCCLXXVII/29 důvodnou.

Ani v opatření Stál. výboru ze 4. srpna 1920 č. 494 Sb., ani v prov. nař. z 2. září 1920 č. 500 Sb. není výslovného ustanovení o tom, kdo rozhoduje v poslední instanci o placení příspěvku zaměstnavatelského dle § 4 cit. opatření. V § 10 byl provedením § 6 pověřen min. fin., kdežto provedením ostatních ustanovení min. zásob. V této prováděcí klausuli spatřuje nss zároveň kompetenční předpis, dle něhož byl tento min. před účinností § 8 zák. o organizaci pol. správy č. 125/27 povolán, aby rozhodoval v poslední stolici ve věcech zaměstnavatelských příspěvků, a to zejména proto, že není v cit. normách obsažen předpis,

jenž by svědčil o kompetenci nějakého jiného úřadu ústředního, dále proto, že min. pro zásob. bylo nařízením Nár. výboru z 5. listopadu 1918 č. 20 Sb. zřízeno ke správě všech záležitostí, jež přímo nebo nepřímo souvisejí se zásobováním obyvatelstva, a že na ně byla přenesena veškerá působnost, jež do té doby byla v těchto záležitostech vykonávána jednak státními neb samosprávnými úřady, jednak organizacemi veř. neb soukr. Že placení zaměstnavatelských příspěvků alespoň nepřímo se zásobováním obyvatelstva souviselo, je nepochybné. Tam, kde nařízení chtělo rozhodování ve věcech úpravy a úhrady cen mlýnských výrobků z kompetence min-a zásob. výjmouti, učinilo tak výslovně (arg. § 3, odst. 2, pak § 6 ve spojení s § 10 cit. opatření). Nějaké takové vyjmutí rozhodování o zaměstnavatelských příspěvcích na mlýnské výrobky z kompetence min-a zásob. a příkázání min-u soc. péče nestalo se nikde. Nelze je zejména ani dovozovati z odst. 5. § 4, kdež se stanoví, že námitky podané proti plat. nálezu nemají odkládacího účinku, že příspěvky mohou býti vymáhány soudní nebo politickou exekucí a že jinak platí, pokud toto opatření jiného neustavuje, o těchto příspěvcích ustanovení zák. o nemoc. pojištění. Zákonodárce nevyslovil tu nic o kompetenci úřadů a neustanovil, že v poslední instanci rozhoduje min. soc. péče. Z pouhé okolnosti, že příspěvky zaměstnavatelské předepisují a vybírají se současně s příspěvky na nemoc. pojištění, neplyne, že by min. soc. péče bylo povoláno, aby v poslední instanci rozhodovalo ve věcech zaměstnavatelských příspěvků, naopak mluví proti tomu okolnost, že předepisování a vybírání těchto příspěvků bylo svěřeno nemoc. pokladnám, aby se usnadnila práce s prováděním této agendy spojené a zejména, aby se ušetřilo nákladů, jichž by jinaká organizace vyžadovala.

Dle znění nař. výnosu rozhodovalo min. zásob. »přihlížeje jednak k odvolání nemoc. pokladny, jednak používaje dozorčího práva«. Stížnost vytýká, že v tom je rozpor, neboť je nemožno, aby úřad přiznal nemoc. pokladně postavení strany a rozhodoval o jejím odvolání jako řádná instance odvolací, současně však zakročil jako úřad dozorčí, tedy mimo pořad instanční. — Než cit. znění naříkaného rozhodnutí nenutí k výkladu, jaký mu dává stížnost. Naopak dlužno usuzovati, že žal. úřad v daném případě nerozhodoval jako řádná instance odvolací, nýbrž jako úřad dozorčí a že podnětem k tomuto úřednímu zakročení byla stížnost okr. robotníkův poišťující pokladnice v T. na rozhodnutí okr. úřadu v T. ze 3. dubna 1925, pozměněné výměrem téhož úřadu z 10. dubna 1925. Stížnost ta byla řízená na min. soc. péče a jím postoupena žal. úřadu. Slovním obratem svrchu zmíněným nechtělo toto min. v nař. rozhodnutí patrně nic jiného vyjádřiti, než že zakročuje z moci úřední a že podnět k tomuto zakročení u výkonu moci dozorčí dala zmíněná nemoc. pokladna.

Při tomto výkladu nař. rozhodnutí jest bezpředmětna námitka stížnosti, že pokladna neměla v řízení správním postavení strany a důsledkem toho nebyla legitimována odvolati se z výměru okr. úřadu, jakož i námitka, že pokladna, i kdyby byla měla odvolací právo, byla by je ztratila, poněvadž podala apelaci k min. zásob. na místo ke kompetentnímu min. soc. péče. — — — — —